

GRIET OP
DE BEECKOVÁ

*Bestseller — více než 110 000
prodaných výtisků v Belgii*

*Výš než
v sedmém
nebi*

HOST

GRIET OP DE BEECKOVÁ

Výš než v sedmém nebi

GRIET OP
DE BEECKOVÁ

*Výš než
v sedmém
nebi*

Brno 2015

Copyright © Griet Op de Beeck

Cover picture © aeiryn/DeviantArt

Translation © Adéla Elbel, 2015

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2015
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7491-688-5 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7491-689-2 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7491-690-8 (Formát MobiPocket)

Pro vás
(za všechno, i za to ostatní)

*jed' daleko
píj víno
přemýšlej
směj se nahlas
potop se hluboko
vrať se zpátky*
SPINVIS (ZPĚVÁK)

*Perhaps when we find ourselves wanting everything,
It is because we are dangerously near to wanting nothing.*
SYLVIA PLATHOVÁ

1

*Někteří lidé
nic nezapomenou*

EVA

Co jsem ještě viděla?

Ženu ve snack-baru pobíhající mezi balícím papírem, jarními závitky a drobnými. Tvářila se smutněji než kdokoliv, koho jsem kdy viděla. Měla na sobě tričko s flitrovým nápisem: love me. Dvě slova na neposedných ňadrech. Napadlo mě: jsme na tom podobně. Představila jsem si, jak přijde po dlouhé noční šichtě domů do prázdného bytu, ona a pach přepáleného oleje. Jako i já přijdu domů, za chvíli, do prázdného bytu. Ale se svými hranolky a masovým špízem si to budu míň uvědomovat. Možná.

Co jsem dnes dělala: procházela se městem a dívala se kolem sebe, tiše jsem seděla a naslouchala. Protože to člověk dělá, když je sám. Taky jsem přemýšlela. Říkají, že moc přemýšlím. Máme to v rodině, není úniku.

Taky jsem viděla malého chlapce, učil se jezdit na kole. Asi desetkrát sebou praštil na zem a pak, po jedenácté, se soustředěně kousl do rtu a ujel asi pět metrů, zase spadl a pak s vážným výrazem v obličeji zvolal: „Hurá, už to umím, dáme si teď kakao?“ A pak ten výraz jeho otce. Směšné, jak mě to rozněžnilo.

Ženu kolem padesátky hovořící s kamarádkou. Měly dost odbarvené vlasy a výraznou rtěnku. Jako by mohl být každý den svátek. Pily kávu, ale sušenky se nedotkly. Výborně se bavily. Zdálo se, že to jde samo. A pak jsem zaslechla, jak jedna z nich se smíchem říká: „Nevím, jak je to u vás, ale *I am seriously underfucked*.“ Řehtala se a dodala, že to slyšela v jednom filmu a hned ji napadlo: to si musím zapamatovat, úplně se to na mě hodí. Jestli měla muže, nebo ne, to se nedalo z rozhovoru nijak odvodit. Jestli ten smích znamenal výsměch, tak to už vůbec ne.

Starého muže s veselýma očima, který v televizi vyprávěl o svém životě a umění. A o své asistentce. Říkal, že je do ní blázen. Všechno se na něm smálo. „Možná že dokonce víc než blázen.“ Ale jiná slova se neodvažoval použít, jak sám dodal. Nevysvětlil proč ne. Přemýšlela jsem, jestli i nepoužití slov může znamenat nějaký cit.

Jsem sama, ale zdaleka ne ztracená. Občas si to říkám nahlas. Většinou se tomu směju.

Je mi šestatřicet. Ani mladá, ani stará. Umím výborně tančit v autě, nosit vysoké podpatky, uvařit rizoto a být milá na malá

zvířata. Jak se má žít život, na to jsem ještě úplně nepřišla, ale dokážu docela dobře předstírat, že jo. Myslím, že je to dobrý začátek. Umím taky dobře radit ostatním, jak by se to možná mělo dělat, a pak si všimnu, že mě občas poslechnou, a to mě docela překvapuje.

Co jsem ještě viděla? Chlapce, který měl nad horním rtem něco mezi chmyřím a knírkem. Mnul si ho mezi prsty, zřejmě z hrdosti, ale mohlo to být i studem. Stál v mém oblíbeném knihkupectví a díval se na romány mého nejmilejšího autora. Váhavě vzal jeden do ruky. „Ten berte,“ řekla jsem mu, „je výbornej.“ Podíval se na mě, jako bych ho právě požádala o ruku, vyděšený z tak vlezlé důvěrnosti. Nic neřekl a vrátil knihu zpátky. „Na konci umře, takže už to teď nemusíte číst.“ Zalitovala jsem toho hned, jak jsem to vyslovila.

A jednu dívku, moc mladou na to, aby se dalo říct, že už je dospělá, a mnohem mladší než její milý se zastřiženou bradkou, kterému táhlo na třicet. Viděla jsem je po cestě domů. Pevně ji držel, pevněji než bylo nutné. V tom, jak nevěděla co s rukama, bylo cosi bezmocného. Ti se ještě neznají moc dlouho, pomyslela jsem si. Možná to byla moje projekce. Protože mě to vrátilo do doby, kdy bylo léto a mně bylo patnáct. Už je na čase, říkala jsem si tehdy.

Nechodívala jsem na diskotéky. Ale se zásadami se člověk daleko nedostane. Takže jsem se ocitla vedle tanečního parketu. Bylo tam teplo a až moc světla. Zvažovala jsem, jestli se mám osmělit, nebo jít pryč. Nepřestávala jsem se usmívat, což bylo asi dobře. Ani jsem si nevšimla, že si vedle mě

zatím stoupl nějaký kluk. Podle měřítek šestnáctiletých byl z nejlepšího boyfriendu materiálu: kolem dvaceti let, ostré rysy, do hněda opálený, svalnaté tělo a dobře oblečený. Jmenoval se Francis.

„Dělám tady v Nieuwpoortu tohle léto plavčíka.“ Čímž okamžitě vytáhl svůj největší trumf: plavčíci si stojí v hierarchii letních lásek hodně vysoko. Byla jsem perplex. Ani na minutu jsem opravdu nevěřila tomu, že bych ten večer s někým odešla ruku v ruce, a teď tady stojí tenhle mladý bůh, tenhle z nebe seslaný Adonis, který mi zařídí, jako v opravdové pohádce, tu nejneuvěřitelnější vzpomínku na mého prvního francouzáka. „A co děláš ve volném čase ty?“ Na bradě se mu leskla kapička slin. Doufala jsem, že jeho vlastních, ale jistá jsem si tím nebyla. Taký mohla být od holky, které se na to stejné ptal před půl hodinou. Ta až příliš lidská vada na jeho kráse odvedla mou pozornost natolik, že jsem odpověděla úplně blbě, ale upřímně: „Čtu a hraju na hudební nástroj.“ Na což zareagoval slovy: „Růže, byt' zvána jinak, voněla by stejně.“ Jako by těch pár slov byla naučená celá milostná scéna od Shakespeara, která na mě měla udělat dojem. Jestli se s ním chci projít kolem vody? Za pár minut už jsme šli v objetí podél příboje. „A bydlím tady?“ Naši si tu pronajali byt. Rád by ho viděl. A jen co jsme tam přišli, začal mě bez dalšího pokusu o seznamování líbat. On mě, to je správný popis. Moje nezkušenost mu nevadila, dál mě olizoval a kousal. Jako šílenec mi vrážel svůj obrovský jazyk do pusy — ven a zase dovnitř. Byl to asi ten nejhorší líbač v Nieuwpoortu a okolí. Ale co já mohla vědět? Naprosto ochromená jsem to nechala na něm. Aspoň že jsem teď měla kluka, malá chybička nevadila. A pak mi začal šmátrat po kal-

hotách: rozepnul pásek, knoflíky a bez jakékoliv přede hry mi strčil prsty dovnitř. Odstrčila jsem ho od sebe, spíš leknutím než ze zásady. Načež si sedl na židli naproti mně a zapálil si cigaretu: „Mám to teď pořád, že se mi líbí ty nejškaredší holky. Většinou jsou nejnadrženější, ale tentokrát jsem se asi spletl.“ Neodpověděla jsem, i když to nemívám v povaze. Když se mě v září spolužáci ptali, jak jsem strávila léto, odpověděla jsem: „Hlavně se svou láskou Francisem, plavčíkem.“

Myslím, že mám na lásku talent. Možná je naivní to jen tak říct, ale já to přesto říkám.

Osm let a sedm měsíců jsem byla s Frankem. Před měsícem jsem ho najednou uviděla v nádražní hale, jak kouká na časy odjezdů. Ani po všech těch letech se vůbec nezměnil. Světlá pokožka a zasněné oči. Jeho tělo vypadá, jako by pořád někam spěchalo, jako by šlo pozdě, a proto chodí tak divně: všechno se na něm pořád téměř nepatrně houpe a hýbe.

Na chvíli zaváhám, přistoupím k němu. Uvidí mě, usměje se a obejmě mě, trvá to déle než přátelské objetí. Není mi to příjemné. Myslím, že to má co dělat s jeho vůní, kdysi tak důvěrnou, ale teď obtěžující.

Lepší je mluvit. Kladu mu otázky. Některé modely chování v člověku zůstanou napořád. On odpovídá. Na všechno. Má se dobře: profesní úspěchy, koupil si dům v nejlepší čtvrti, má pořád stejného kamaráda. Zná ho příliš dobře. Bezděčně si promne bradku a dvakrát si upraví svetr. Pozorně sonduje, jak se tvářím, není to běžný pohled. Vycítím všechno: jeho příběh má trhliny. Možná ale, že si to jen chci myslet. A zase on: „Co kdybychom teď udělali něco spontánního a někam spolu zajeli,

třeba do Lokerenu?“ Běžně jsem pro takové hloupé nápady. Široce jsem se usmála. Nejela jsem.

Je mi šestatřicet. Přemýšlím, jestli se můžou lidé poučit. Občas mám pocit, že pořád dokola prudce narážím hlavou do té stejné zdi. Občas myslím, že ne. Říká se tomu život plný naděje.

LOU

Mít dvanáct je příšerný. Jediný, co je ještě horší: mít dvanáct a chodit na střední.

Ne že by mě to na základce nějak extra bavilo, ale aspoň to tam bylo přehledný. Měla jsem jednu dobrou kámošku a nula problémů s ostatními. Během té doby mě milovali tři kluci. To stačilo. (Trochu škoda že mezi nimi nebyl Daan. Ale pak jsem slyšela od Elsy, že chutná jako dětská žvejka. Sice jsem pořád na Elsu žárlila, ale že mě Daan nemiluje, už mi vadilo méně.)

Na škole byli dva učitelé, ale já je nikdy na nic neměla. Učitelky byly většinou fajn. Kromě učitelky Godelieve z 2. B, ta byla docela příšerná. Někdy až zlá. Třeba jednou, když Tiny, holka, co se ráda houpala na židli, přepadla a hlavou se praštila o kamennou podlahu. Tiny se rozbředla. Učitelka ji donutila, aby zůstala ležet na zemi až do konce hodiny. Nechala ji tam aspoň půl hodiny. Venku svítilo slunce, takže jsem doufala, že se na to Tiny kouká. Ze své řady jsem se neodvážila na Tiny

podívat. Chtěla jsem protestovat, ale neudělala jsem nic. Neumím jednat se zlým lidem, i když to není omluva. Táta tvrdí, že neexistují zlí lidé, jen nešťastní. Nevím, jestli je to pravda.

Často si dělám starosti. Samotnou mě to štve, ale vypadá to, že nemám jinou možnost. Máma říká, že všechno je otázka volby. Jako by to bylo tak jednoduché.

Většinu přestávek trávím na záchodě. Tam je aspoň klid.

Nevím, jak na to: s někým se skamarádit. Myslím, že si o mně ve škole myslí, že jsem divná. Chápu to. Sama si taky přijdu divná.

A teď se ke všemu stala ta katastrofa.

Chtěla jsem chodit na De Vederskou, ta škola se mi líbila. Tátovi ale přišlo nepraktický, že bych musela denně dojíždět do města autobusem. A myslel si, že pro mě bude lepší menší škola, někde víc v přírodě, stejně jako náš dům. Táta s námi nebývá moc často, ale najednou se tu zjevil i se svým názorem. Je to ten typ, co jedním prstem zkusí teplotu vody v bazénu. Pak hodiny váhá, jestli tam má, nebo nemá skočit, až si nakonec obleče plavky, do vody sice nevstoupí, ale přesto nadává, protože se musí znova oblíkat. A stejný přístup jako k bazénu má i k životu. Nakonec se mnou ale souhlasil.

Jsem přecitlivělá. To říká máma. Neuměla bych být jiná.

Mám skoro bílé vlasy a modrošedé oči. Měřím sto čtyřicet sedm centimetrů. Musím se ještě povytáhnout, říkají. („Povy-

táhnout“ je divný slovo.) Jako by někdo sliboval, že život bude spravedlivej. Nemám žádné koníčky, protože je to podle mě nuda. Baví mě spousta věcí, to jo. Hodně poslouchám a pozo-ruju. Zajímalo by mě, jestli v tom mají ostatní taky tak jasno.

První den jsem se mezi spolužáky, kteří byli skoro všichni větší než já, bála.

Všechny prváky nahnali z hřiště do haly. Stádo dobytka, dobrejch sto kusů. Stojím tiše a rozhlížím se kolem sebe. Zdi mají takový odstín zelené, že by to jen stěží mohla být barva naděje. A pach vychladlé polívky, asi z jídelny, někde blízko, pokud tak není cítit ten kluk s brýlema. Pak zaslechnu podruhé, tentokrát už vnímám: „Lou Bergmansová, 1. L. A.“ Nějaká žena (vlasý nevýrazné hnědé barvy, hubená, celá zahalená do uniformní béžové, ale v očích má něco něžného, určitě učí matiku nebo něco takovýho) drží ve vzduchu cedulku: 1. A la-tina. Když se kolem ní shlukne dvacet dva žáků, odvede nás do třídy.

Jsou holky, které všechno hned chápou. Jako třeba Vanessa. Patří k těm, kterých si hned všichni všimnou. Je o rok starší než my, myslí si, že se může ohlížet jen na sebe, a v jejím případě to opravdu stačí. Blondatá je na to dost. A ještě ke všemu je její táta fotbalová hvězda. Holky chtějí být její nejlepší kámošky a kluci s ní chtějí chodit. Okamžitě a skoro beze zbytku si podmaní celou třídu. A učitele taky, jak se ukáže později. Hlavně zeměpisáře, co se divně směje, a francouzštináře, kterej má tik (jeho levé oko si žije svým vlastním životem, a kdyby nebylo nepříjemný na to koukat, dalo by se tomu smát).

Přála bych si být na jeden den Vanessou. Prostě si to vyměnit a zjistit, jaký to je: být obdivovaná. Třeba je to taky otrava,

někdy. Zatímco si takhle sedím a přemýšlím, položí královna otázku: „Lou... Není to chlapecké jméno? Proto nosíš krátké vlasy?“ Moc chytrá poznámka to není, přesto se stádo kolem ní rozchechtá.

Když jsem se ten první den vracela na kole domů, byla jsem si jistá: šest let je dlouho.

Eva říká, že si musím najít zbraně proti světu. A taky, že jsme si trochu podobné. Že ani jí ty roky na škole nepřípadaly jako procházka růžovým sadem, ale že se to později zlepší. Nevím, jestli jí můžu věřit. A stejně, teď mi to nepomůže.

Nevím, jestli je to zbraň, ale ráda si píšu seznamy. Když se nudím nebo když se děje něco nudného. Pět věcí, ze kterých jsem smutná: 1) Žebráci s dětma. 2) Vanessa. 3) Milha v pondělí ráno. 4) Jeden knedlíček v talíři plným polívky. 5) Sousedovic kuře, co onemocnělo a umřelo. Pět věcí, u kterých mi vadí, že patří k životu: 1) Lékařská prohlídka. 2) Ledové nápoje (protože mám přecitlivělé zuby). 3) Filmy s Katie Holmesovou (protože je až moc krásná) a filmy, co špatně skončí. 4) Fialový lak na nehty, hlavně na nohou. 5) Vanessa. Pět věcí, co mě těší: 1) Když se na mě usmějou cizí lidi. 2) „Feel the love generation“, píseň od Boba Sinclaira, kterou Eva ráda poslouchá, a spolu na ni umíme fakt božsky tancovat. 3) Vtipně začínající knížka („Na kraji lesa, nedaleko řeky, mezi keři měl luční koník obchod. Na skle jeho výlohy stálo velkým písmem: VŠE NA PRODEJ [KROMĚ SLUNCE, MĚSÍCE A HVĚZD]“). 4) Milá esemeska, kterou jsem vůbec nečekala. A o té páté věci ještě musím popřemýšlet.

Eva je jediná, kdo o té katastrofě ví. Teď o tom nechci začínat.

Mám Evu hrozně ráda. Když jsem byla malá, připadala mi legrační. Později mě učila poznávat různé věci. Než mě vezme na nějaká nová místa, vždycky mi nejdřív řekne, co můžu očekávat, to mě uklidňuje. Eva se mnou mluví o všem, co se děje. Ví, na co se má zeptat, a poslouchá, co odpovídám.

Eva vypadá, že je pořád veselá. Jako by měl každou chvíli vypuknout večírek a ona je na něj připravená. Eva tvrdí, že jí nevadí, že bydlí sama. Může se prý celá zamotat do peřiny. Prdět, kdykoliv se jí zachce. A vstát jen tak, uprostřed noci, a dát si zmrzlinu.

Eva říká, že jí vyhovuje ten klid, když se vrátí domů po dni plném shonu, lidí a nepříjemností. To chápu. Eva má drsnou práci. Pomáhá lidem ve vězení, protože to vystudovala. A to potom člověk potřebuje trochu klidu.

Občas Evě věřím. Jindy jsem si jistá, že když říká takové věci, tak lže. Ale na to se snažím nemyslet. Mám radši veselou Evu.

